

Arrest

nr. 271 446 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1985. Tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1990.

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 11 februari 2020. Op 19 februari 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 januari 2021 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 20 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van Q.C.A. (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.Q.C., verklaart op (...) 1985 geboren te zijn in Granada, departement Meta (Colombia), en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Samen met uw partner, CDYX (CG-nummer Xen O.V.-nummer X), heeft u twee minderjarige kinderen, die zich bij jullie in België bevinden. Jullie woonden samen in Granada. Sinds 2015 baatte u een eigen zaak uit, die aardgasvoorzieningen installeerde. Uw bedrijf was succesvol en u nam een werknemer in dienst. Vanaf 2018 werkte ook uw partner YX in uw zaak.

Sinds u dit bedrijf had opgericht werd u afgeperst. U moest maandelijks zo'n 200.000 pesos (= ongeveer 65,7 euro) betalen aan een persoon genaamd “El Enano”. Omdat het goed ging met uw bedrijf, verhoogde het bedrag dat u moest betalen gaandeweg. Vanaf medio 2019 moest u elke maand 600.000 pesos (= ongeveer 163 euro) overhandigen. U protesteerde dat dit bedrag te hoog was en dat u het niet kon betalen, maar de mannen die het geld kwamen ophalen zeiden dat ze wisten dat uw bedrijf goed draaide en dat u zich uitstapjes en goed eten kon veroorloven. Na overleg met uw vrouw besloot u toch maar te betalen. Jullie gingen gewoonlijk op vakantie in februari, en zouden in 2020 voor het eerst naar het buitenland op reis gaan, naar Panama. Op 27 november 2019 werden aan alle gezinsleden paspoorten uitgereikt.

Op 16 december 2019 kwam El Enano naar uw zaak. Hij belde naar iemand die J. heet en die deel uitmaakte van de bende “Bloque Oriental”. U kreeg via de telefoon te horen dat uw zaak steeds beter draaide en dat u daarom bijkomend vijf miljoen pesos (= ongeveer 1.361 euro) diende te betalen. U antwoordde dat u zoveel geld niet kon bijeenkrijgen. El Enano maakte duidelijk dat u geen keuze had, dat u moest betalen aan hen. U bleef volhouden dat u onmogelijk dat bedrag kon ophoesten, en het gesprek onttaarde in een scheldpartij. El Enano maakte een einde aan het gesprek door te stellen dat u binnenkort instructies zou krijgen over de datum waarop u het geld moest afgeven. De volgende dag stond El Enano er weer. Hij sprak niet zelf met u, maar belde opnieuw met J. die via de telefoon bekend maakte dat hij een datum en een plaats had vastgelegd voor het overhandigen van het geld. U protesteerde dat het geld net zo goed kon worden opgehaald in uw eigen zaak, zoals gewoonlijk, maar J. dreigde ermee uw zaak op te blazen met een bom als u niet precies deed wat ze zeiden. Om een of andere reden wilde J. u persoonlijk ontmoeten. U moest op 23 december 2019 om 12 uur in Puerto Toledo zijn om te betalen. Voor de geplande vakantie in Panama hadden jullie thuis acht miljoen pesos liggen. U reed op 23 december samen met een vriend naar de plaats van afspraak, van waaruit El Enano jullie verder de bergen leidde. Daar werden jullie opgewacht door J. en enkele zwaar gewapende mannen. J. nam het geld in ontvangst en wisselde enkele woorden met u, waarna hij weer vertrok. U keerde terug naar huis, blij dat u de ontmoeting had overleefd, en hield uw zaak gesloten tijdens de feestdagen.

Op 2 januari 2020 deed u weer open en even later stond El Enano er alweer met zijn telefoon, zodat J. met u kon praten. J. liet verstaan dat hij had gehoord over lucratieve contracten die u had afgesloten en dat vijf miljoen pesos daarom niet genoeg was. Dit keer wilden ze dat u tien miljoen pesos (ongeveer 2.722 euro) zou betalen. U werd kwaad en zei dat u het geld niet had, dat u niet zomaar elke keer kon betalen als ze u dat vroegen. J. was niet onder de indruk: hij zei dat uw zoon zou kunnen dienen voor hun doeleinden indien u niet zou betalen. U probeerde nogmaals te ontkennen dat de contracten waarnaar J. verwees bestonden, maar ook dat had geen effect. Snel denkend nam u voor om een moto te verkopen en uw lokaal te sluiten, zodat u genoeg geld bijeen zou krijgen om J. te betalen. Daarvoor had u wel enige tijd nodig, en u vroeg een maand uitstel aan J.. Die antwoordde dat hij degene was die de datum zou bepalen, en dat u op 02 januari moest betalen. U vertelde dit allemaal aan uw vrouw, die erg overstuurd was en vast overtuigd was dat de mannen van J. jullie zoon zouden proberen ontvoeren. U suste haar door uit te leggen hoe u het geld bijeen zou krijgen en dat er geen sprake van was dat jullie zoon in hun handen zou vallen.

Een dag later ging u weer naar uw kantoor, waar u elk moment El Enano verwachtte te zien opduiken. Er gebeurde die dag echter niks opmerkelijks tot u uw zoon A. ging ophalen na zijn voetbaltraining. Bij aankomst merkte u op dat El Enano er ook was. U vroeg wat hij daar deed, en kreeg te horen dat El Enano naar uw zoon was gaan kijken omdat het een goede speler is en dat uw zoon al erg groot geworden was. U nam uw zoon mee naar huis en vertelde aan uw vrouw wat er zich had voorgedaan. Uw vrouw vond dat jullie zoon naar Bogota moest gaan, buiten bereik van jullie belagers. U stelde uw vrouw gerust dat u het geld bijeen zou krijgen en overhandigen en dat er geen sprake van was dat u zou toelaten dat A. werd meegenomen.

Op zaterdag 04 januari 2020 ging u zoals gewoonlijk werken. Tijdens de middag ging u naar huis voor de lunch. Omdat u het veiliger vond dat uw zoon het weekend zou doorbrengen bij uw schoonmoeder,

zette u hem achterop de moto met zijn spullen. Onderweg naar uw schoonmoeder werd jullie de pas afgesneden door een bestelwagen. El Enano opende het portier van de auto en zei dat aangezien u niet wilde betalen uw zoon moest meegaan met hem. Hij eiste dat uw zoon onmiddellijk in het voertuig zou stappen. U draaide de gashendel open en stootte erdoor zonder om te kijken of acht te slaan op de verkeersregels. In een opwelling begaf u zich naar het busstation, waar u de motor achterliet en samen met A. op de bus naar Bogota stapte. Eens aan boord betaalde u de tickets. Jullie sloten zich op in het toilet van de bus en u belde naar uw vrouw om haar te vertellen over de ontvoeringspoging en te zeggen dat ze zo snel mogelijk haar koffers en de nodige documenten moest pakken en vluchten. Ook jullie familie in Granada moest verwittigd worden zodat ze meteen weg konden vluchten. U vroeg tevens aan uw vrouw dat zij M., de in Bogota woonachtige dochter van een tante van uw partner, zou bellen om te vragen of zij iedereen daar kon opvangen. M. was daartoe bereid en een uur nadat u er was aangekomen, kwam ook uw vrouw aan. Uw ouders en uw schoonmoeder gingen diezelfde avond ook naar daar.

U stuurde de volgende dag de sleutels van de moto mee met een buschauffeur die naar Granada reed. Een vriend van u haalde de moto op aan het busstation. Ondertussen probeerden jullie te bedenken waar jullie heen zouden kunnen gaan. Jullie besloten uiteindelijk naar België te komen omdat de ooms van uw partner hier wonen. De familie van uw partner leende het geld waarmee jullie tickets naar België konden kopen, weliswaar pas voor februari. Om dat geld terug te betalen liet u een makker in Granada al uw spullen verkopen. Jullie vertrokken op 10 februari 2020 uit Colombia en kwamen een dag later in België aan. Op 19 februari 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Bogota uit vrees dat El Enano of andere leden van Bloque Oriental u of uw gezin zouden vermoorden.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek: jullie paspoorten, de identiteitskaarten van uzelf en uw partner, en uw rijbewijs. Via e-mail maakte u op 07 januari 2021 aanvullende stukken over, met name documenten en foto's i.v.m. uw werk. Uw partner legde tijdens haar persoonlijk onderhoud nog een USB-stick voor met daarop afbeeldingen en ingescande documenten waaronder identiteitsdocumenten, een tewerkstellingsattest van haar vorige werkgever in Colombia, foto's van jullie huurwoning in Colombia en de huurovereenkomst van dat pand, de aankoopakte van jullie eigen huis, foto's i.v.m. uw werk, documenten betreffende jullie reis naar België, jullie diploma's, de gegevens van de motorfietsen die jullie hebben verkocht, en berichtgeving over de algemene veiligheidssituatie in Granada. Op 13 oktober 2021 liet uw advocaat per e-mail nog een opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen komt u niet verder dan blote beweringen over de door u beweerde feiten en vluchtaanleiding. U kan geen enkel document voorleggen waaruit zou blijken dat u ooit slachtoffer bent geweest van een misdrijf of werd gevisieerd door een criminele groepering in Colombia. Officiële documenten hieromtrent hebt u niet omdat u nooit de Colombiaanse autoriteiten op de hoogte bracht van uw problemen. U verklaart niet naar de politie of het gerecht te zijn gestapt in uw eigen woonplaats omdat zoiets volgens u het leven in uw dorp onmogelijk zou maken (CGVS, p.15,19,21). Ook in Bogota trachtte u geen hulp of bescherming te verkrijgen bij de autoriteiten omdat u geen vertrouwen hebt in de politie, en omdat aangifte doen in Bogota volgens u "op hetzelfde zou neerkomen" als een aangifte in uw eigen dorp (CGVS, p.31). Dat er geen verschil zou bestaan tussen de situatie in de hoofdstad of op het platteland onderbouwt of expliciteert u op geen enkele manier. U moet uiteindelijk zelfs toegeven dat u niet weet welke beschermingsmogelijkheden er in de hoofdstad voor u zouden bestaan (CGVS, p.31), waaruit een opmerkelijke desinteresse over de nasleep van uw beweerde problemen blijkt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus). Dat u geen enkel ogenblik enige concrete stappen hebt ondernomen om hulp of bescherming te krijgen en dat u zich daarover zelfs niet

informeerde ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. De Colombiaanse autoriteiten zouden u immers slechts kunnen bijstaan indien u hen op de hoogte brengt van de gebeurtenissen, iets waartoe u geen aanstalten hebt gemaakt. Daarbij aansluitend moet worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekers om internationale bescherming dienen aannemelijk te maken dat ze alle redelijk te verwachten mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput, dan wel dat er wegens bepaalde individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zouden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat ze zich tot hun nationale overheden zouden wenden om bescherming te vragen. Dit is in casu echter duidelijk niet het geval.

Hierdoor kan het CGVS zich enkel baseren op jullie verklaringen. Deze worden echter aangetast door enkele fundamentele tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden betreffende jullie vlucht aanleiding, waardoor ze niet kunnen overtuigen. Zo beweert u meermaals dat u op 02 januari 2020, de eerste werkdag van het jaar, reeds door El Enano werd benaderd met de eis dat u tien miljoen pesos zou betalen. Toen u zich kwaad maakte dat u dergelijk bedrag niet kon betalen, kreeg u te horen dat ze uw zoon even goed konden gebruiken als uw geld (CGVS, p.16,26,27). Uw partner, die haar vrees volledig baseert op dezelfde gebeurtenissen die u uiteengezet hebt (CGVS vrouw, p.6; DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), geeft evenwel een andere versie van de feiten. Zij verklaarde tweemaal dat aan u eerst tien miljoen pesos gevraagd werd, en er pas een dag later mee werd gedreigd dat ze jullie zoon zouden ontvoeren indien u niet zou betalen (CGVS vrouw, p.9,10). Dat laat zich dus moeilijk rijmen met uw verklaring dat uw vriendin paranoïde werd toen ze hoorde wat er was gezegd over jullie zoon, en dat zij meteen overtuigd was dat de werkelijke bedoeling was om jullie zoon A. te ontvoeren (CGVS, p.16,27).

Dat jullie er in die omstandigheden geen graten in zagen dat A. daags nadien zou gaan trainen, waardoor El Enano en zijn kompaan hem ongehinderd konden benaderen om te verifiëren dat u inderdaad zijn vader was (CGVS, p.16,27) is trouwens evenmin plausibel. U verklaart immers dat u met uw partner had besproken of A. wel naar de training zou mogen gaan, maar dat jullie nooit hadden kunnen denken dat El Enano werkelijk interesse had voor jullie zoon (CGVS, p.29). Nochtans was er daags tevoren al mee gedreigd dat men uw zoon zou ontvoeren, een dreigement dat ernstig genomen moet worden volgens u aangezien het in uw herkomstregio vaak voorkomt dat men een jongen van die leeftijd ontvoerd om die dan onder dwang in te lijven (CGVS, p.23). Ook volgens uw partner komt zoiets vaak voor in jullie dorp, reden dat zij er al meteen aan dacht om A. naar Bogota te sturen zodat hij daar veilig zou zijn (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Volgens uw verklaringen was uw partner ook erg geschokt wanneer u haar had ingelicht op 02 januari 2020 dat ermee gedreigd was om uw zoon mee te nemen (CGVS, p.16,27). Dat u in wezen geen enkele voorzorgsmaatregel nam als reactie op het dreigement om uw zoon mee te nemen en in samenspraak met uw vrouw besloot om hem te laten voetballen is dus weinig overtuigend.

Verder past het in geen enkel logisch geheel dat deze bende afwisselend zo doortastend tewerk ging om u onder druk te zetten, om dan weer alle belangstelling voor u te verliezen. De middag na het incident aan het voetbalveld waren jullie zo bang dat jullie besloten om A. naar uw schoonmoeder te sturen. Onderweg werd jullie de pas afgesneden door een bestelwagen waar El Enano uitstapte (CGVS, p.17). Hij was gewapend (CGVS, p.29) en hield de deur open, zeggende dat uw zoon moest instappen omdat u niet wilde betalen (CGVS, p.17). Daarbij moet al meteen worden opgemerkt dat de mannen die u zegt te vrezen volgens u enkel op geld belust zijn (CGVS, p.32). Toch blijkt uit uw verklaringen nergens dat zij ooit effectief getracht hebben om u de gevraagde tien miljoen pesos afhandig te maken. Volgens uw relaas werden uw protesten en pogingen om tijd te winnen op 02 januari 2020 meteen afgeblokt, en moest u die dag zelf betalen van J. (CGVS, p.16). Het valt evenwel niet in te zien waarom J. of zijn mannen zouden verwachten dat u dergelijke grote hoeveelheid cash had klaarliggen, zelfs indien ze geloofden dat u lucratieve contracten had binnengehaald. Hoewel El Enano zich de volgende dag liet opmerken aan het voetbalveld werd er ook toen niet gesproken over de praktische modaliteiten van waar en wanneer u geacht werd het geld te betalen. U had nochtans op 02 januari 2020 teruggekrabbeld en beloofd dat u de tien miljoen zou vinden en betalen (CGVS, p.16) en verwachtte de dagen erna elk ogenblik van J. te horen hoe u zou moeten betalen (CGVS, p.17). In de door u geschetste omstandigheden komt het daarom bijzonder ongerijmd voor dat u plots oog in oog stond met El Enano, die niet langer geïnteresseerd bleek in het geld maar wel in uw zoon.

U reed snel weg met uw zoon achterop, en schat dat u een tiental minuten later stopte bij de busterminal waar u de motor achterliet en de bus naar Bogota nam. Vanop de bus belde u dan naar uw vrouw om haar te verwittigen dat zij jullie dochter, de nodige documenten, het geld en enkele spullen moest verzamelen en net als u moest vluchten (CGVS, p.17). Uw vrouw deed dit, bracht vervolgens nog de hond naar de buurvrouw die voor jullie huisdier zou zorgen, belde een taxi om naar de busterminal te gaan, en vertrok (CGVS, p.23,30). Die avond hoorde ze van de buurvrouw dat er tijdens de namiddag twee mannen op een motor bij jullie hadden aangeklopt (CGVS, p.18-19). Dat jullie de kans hadden om

te ontsnappen is echter zeer merkwaardig. Om te beginnen is het weinig geloofwaardig dat El Enano u door de vingers liet glippen. Aangezien El Enano bewapend was kon hij op eenvoudige manier de situatie controleren door u te bedreigen met een vuurwapen. U was tenslotte verrast en kon zich niet verdedigen. Volgens uw verklaringen sneed El Enano u de pas af, waardoor u langs uw gewapende belager heen moest rijden om weg te komen. Het is dan ook weinig overtuigend dat El Enano u eerst ongehinderd liet vertrekken en er vervolgens voor zou kiezen om u te achtervolgen met zijn auto. Volgens u hielden El Enano en zijn mannen jullie immers al een lange tijd nauwlettend in het oog (CGVS, p.22) waardoor mag aangenomen dat ze wisten waar jullie woonden. Toen El Enano u zou hebben onderschept kan u onmogelijk ver van u thuis geweest zijn. U bracht A. immers naar uw schoonmoeder, die iets meer dan een kilometer verderop woonde (CGVS, p.7). Indien de mannen van J. werkelijk iets tegen jullie wilden ondernemen, hadden ze dus meteen aan jullie deur kunnen staan. Zelfs indien ze u tijdens de achtervolging moesten lossen, konden ze luttele minuten later uw thuis bereiken. U schat tenslotte zelf dat u een tiental minuten later reeds ongemerkt de busterminal had bereikt. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw partner nadat u haar belde vanop de bus haar vertrek ongehinderd kon voorbereiden zonder dat El Enano of iemand anders naar jullie huis kwam.

Pas later op de dag zouden twee mannen met een moto op uw deur hebben geklopt en vervolgens weer verdwenen zijn. Nochtans ondernamen uw belagers behalve dit beweerde bezoek van twee mannen, die volgens uw buurvrouw rijden met hetzelfde soort moto als de plaatselijke criminelen, geen enkele poging om jullie terug te vinden. Voor zover u weet is er nooit meer iemand anders langsgekomen bij u thuis of naar u komen vragen (CGVS, p.19). Uw werknemer heeft nog enkele "rare mensen" gezien aan het lokaal van waaruit u werkte, maar u weet niet of het ging om (potentiële) klanten of om mensen van Bloque Oriental (CGVS, p.19). Hoewel u meent nooit te kunnen terugkeren naar Colombia omdat u de tien miljoen pesos niet hebt betaald, en dat geld het enige is wat voor telt voor uw belagers (CGVS, p.32) heeft een vriend al uw achtergebleven spullen van de hand gedaan (CGVS, p.5) en kon uw voormalige werknemer ook uw werkmateriaal verkopen voor 20 miljoen pesos (CGVS, p.10,20) zonder dat El Enano of zijn kompanen probeerden om dat geld in handen te krijgen. U vermoedt dat dit komt doordat dergelijke bendes zich eerder gaan richten op familie, maar een werknemer met rust zouden laten. Indien het J. werkelijk om geld te doen was, is het evenwel niet aannemelijk dat hij zijn pogingen zou staken omdat hij uw voormalige werknemer er niet bij wilde betrekken. Voorts hebben ook uw ouders zich weer in Granada kunnen vestigen (CGVS, p.5). Uw ouders wonen nu net als uw broer en uw zus in Granada zonder enig probleem te kennen (CGVS, p.7,8) met andere woorden uw meest nabije familie tegen wie de bende zich volgens u wel zou keren. Uw schoonmoeder, wiens leven volgens u ook op het spel stond op 04 januari 2020 (CGVS, p.10) ging zelfs na een week al weg uit Bogota en trok naar Villavicencio, maar ze komt nog vaak in Granada omdat ze er een huis heeft. Ook met haar gaat het goed (CGVS, p.5,30; CGVS vrouw, p.4). Er is dus geen enkele indicatie dat er ooit iemand naar jullie of naar jullie familie op zoek geweest is. Hierbij kan nog aangestipt worden dat u zich helemaal niet verscholen houdt in België: u post openlijk foto's uit België die door uw vrienden worden becommentarieerd en publiceert onder een foto van Dinant zelfs publiekelijk uw huidige telefoonnummer (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots).

Zelfs indien er aan de door u beweerde vluchtaanleiding enig geloof gehecht zou worden, quod non, wijst niets er trouwens op dat uw vrees nog actueel was toen u uit Colombia bent vertrokken. U geeft immers zelf aan dat u de weken voor uw vertrek met ondersteuning van uw familienetwerk in een bewaakt complex in Bogota hebt doorgebracht zonder daar enige problemen te kennen (CGVS, p.18; CGVS vrouw, p.11). Hoewel u thans beweert dat jullie belagers jullie overal in Colombia naar het leven zouden staan (CGVS, p.30) was uw vrouw er duidelijk van overtuigd dat Bogota een veilige plaats zou zijn voor jullie zoon: haar initiële reactie was namelijk dat A. in Bogota zou moeten gaan studeren indien de guerrilla hem echt wilden rekruteren (DVZ Vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS vrouw, p.10; CGVS, p.16). Zoals hierboven reeds opgemerkt reikt u ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er iemand naar u op zoek was in die periode, noch in Granada, noch in Bogota.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande motivering niet ombuigen. Jullie paspoorten en identiteitskaarten zijn net zoals het rijbewijs slechts een indicatie van jullie identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Ook de documenten betreffende jullie reis naar België betreft een element dat niet ter discussie staan, met name jullie reisroute. De foto's en gegevens van de motorfietsen die jullie in Colombia in bezit hadden zijn niet relevant voor deze procedure, aangezien ze onmogelijk in tijd of ruimte kunnen worden gesitueerd en het feit dat u ooit

vervoermiddelen in bezit had op zich niet van tel is. Het tewerkstellingsattest van een vroegere werkgever van uw vrouw, de foto's van jullie huurwoning in Colombia plus de huurovereenkomst van dat pand, de aankoopakte van jullie eigen huis, en jullie diploma's houden geen verband met de door u beweerde feiten waarop u uw vrees baseert. De berichtgeving over de algemene veiligheidssituatie in Granada waaronder een interview met Gentil Duarte van Bloque Oriental die uw vrouw heeft neergelegd op een USB-stick houdt evenmin rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten. Het bestaan van deze persoon, van Bloque Oriental en van veiligheidsincidenten of criminaliteit in Granada wordt niet betwist, maar volstaat op zich niet om in jullie hoofde een persoonlijke en actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U was trouwens zelf niet op de hoogte van de documenten en bewijzen die uw vrouw op deze USB-stick had verzameld (CGVS, p.14), een markante desinteresse die duidelijk aantoonde dat u de stukken op deze USB-stick zelf niet relevant vond om uw verklaringen kracht bij te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud. De e-mail van uw advocaat dd. 13 oktober 2021 brengt slecht een verduidelijking aan over de familieband tussen uw partner en M., hetgeen bovenstaande beoordeling niet beïnvloedt.

In de mate dat u aan de hand van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten wilt aantonen dat u als zelfstandige ondernemer hebt gewerkt in Colombia en in die hoedanigheid mogelijks werd gevisieerd voor afpersing, kan worden aangenomen dat u daadwerkelijk dergelijk beroep hebt uitgeoefend. Het CGVS betwist noch ontkent dat zelfstandigen en handelaars in Colombia vaak worden geconfronteerd met wijdverspreide afpersing in de vorm van het eisen van "beschermingsgeld" of een bijdrage voor de "veiligheid". Hoe laakbaar dergelijke praktijken ook zijn, uit uw verklaringen blijkt helemaal niet dat deze afpersing te maken heeft met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. Deze vorm van criminaliteit is gericht op allerlei verkopers van diensten en goederen. Jullie stellen immers allebei dat het merendeel van de handelaars in jullie streek deze zogenaamde vacuna moet betalen (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.8) en u omschrijft dat zelfs als "net een verplichting" (CGVS, p.21). Dergelijke criminaliteit komt overal ter wereld voor en is op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bovendien houden dergelijke feiten van gemeenrecht geen band met de criteria van de Conventie van Genève (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in

Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van C.D.Y.X. (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y.X.C.D., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Granada (Colombia) op (...) 1990 en bleef daar ook wonen tot kort voor uw vertrek uit Colombia. U behaalde na uw middelbaar nog een hoger diploma boekhouding en werkte aanvankelijk ook in die hoedanigheid, maar later ging u aan de slag in de zaak van uw partner. U woont sinds 2005 samen met AQC (CGnummer 20/13174 en O.V.-nummer 9.005.676). Jullie hebben twee minderjarige kinderen die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner AQC (zie ook hieronder):

[...] [zie supra]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[...] [zie supra]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op een manifeste appreciatiefout alsook op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

2.2. De verzoekers geven eerst een theoretische uiteenzetting over de rechtsregels en -principes die volgens hen van toepassing zijn. Zij stellen dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout maakt door telkens de voor hen meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

Vervolgens gaan de verzoekers eerst in op de vluchtelingenstatus.

Verzoekers betogen dat hun verklaringen kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten wanneer die verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Zij stellen dat het feit dat zij geen geschreven stukken voorleggen met betrekking tot hun persoonlijke problemen aldus geen reden is om hen internationale bescherming te weigeren.

Verzoekers wijzen verder op de video die zij voorlegden over Bloque Oriental en wijzen op informatie met betrekking tot deze bende en hun leider Gentil Duarte. Zij gaan in op het motief van het niet-inroepen van overheidsbescherming, citeren dienaangaande uit de notities van verzoekers' persoonlijk onderhoud en uit een aantal rapporten en zij wijzen erop dat gewapende groeperingen in het departement Meta de bevolking bedreigt wanneer zij samenwerken met de overheid en dat het systeem en de politie in Colombia corrupt zijn. Volgens hen gaat de commissaris-generaal kort door de bocht door hen te verwijten dat zij zich niet tot de overheid hebben gewend in Bogota, gelet op de algemene en lokale corruptie en daar de beschermingsautoriteiten in Bogota zich zullen moeten wenden tot de lokale instanties. Hierdoor zijn zij niet in het bezit van een klacht of een ander document ter staving van de ondergane vervolgingsfeiten.

Vervolgens stellen verzoekers met betrekking tot de gebeurtenissen van 2 en 3 januari 2020 als volgt:

"De heer Q.C. werd door deze traumatiserende ervaringen sterk aangetast. Men kan in het verslag ook lezen dat hij in tranen uitbarstte tijdens het persoonlijk onderhoud. 19 Hij bevestigt dat de

gebeurtenissen aangaande El Enano (alias) en Y. (telefonisch) die hem 10 miljoen vroegen inderdaad in de ochtend van 2 januari 2020 plaatsvonden maar dat de daaropvolgende feiten zich niet in de ochtend van 2 maar wel van 3 januari 2020 voordeden. Het is namelijk op 3 januari 2020 dat El Enano zich weer naar het bedrijf van de heer Q.C. begaf met Y. aan de lijn. Ze hebben op dat moment aangegeven dat de zoon van de verzoekende partijen door hen kon worden gebruikt. De heer Q.C. heeft dan (uit geldgebrek) meteen een uitstel trachten vragen ter betaling maar El Enano reageerde dat hij over de betalingsdatum besloot. De heer Q.C. beloofde te betalen. Hij belde dan naar zijn vrouw die, in tegenstelling tot de heer Q.C., meteen beseftte dat deze bedreiging naar hun zoon toe geen "louter" drukmiddel was doch een echte bedreiging. Totdat A., de zoon der verzoekers naar de voetbaltraining ging was de heer Q.C. ervan overtuigd dat er over A. werd gesproken om hem schrik aan te jagen en zich ervan te vergewissen dat hij zou betalen. Daar de heer Q.C. vaker werd bedreigd maar dat het steeds goed kwam eens de monetaire luik werd geregeld, ging hij er (ditmaal verkeerdelijk) van uit dat de situatie onder controle was omdat hij had beloofd om het geld ter betaling samen te rapen (door de verkoop van moto's). Het is in die context dat hij mevrouw C.D. geruststelde tijdens het middagmaal en dat ze A. op 3 januari in de namiddag naar de voetbaltraining liet gaan. Het is pas wanneer de heer Q.C. zijn zoon ging ophalen na de training en dat hij zag dat A. vergezeld was door El Enano en een andere man dat hij begreep dat het ditmaal niet enkel om geld draaide maar dat A. werkelijk in gevaar verkeerde."

Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de bende plots geen belangstelling meer zou hebben voor verzoeker, betogen verzoekers dat dit een speculatieve zienswijze is van de commissaris-generaal, dat verzoeker steeds aan de betalingsvereisten van de bende had voldaan, dat verzoeker had beloofd aan de nieuwe betalingsvereiste van tien miljoen peso's te voldoen door moto's te verkopen nadat zijn zoon ter sprake kwam en dat de bende ervan kon uitgaan dat hij daadwerkelijk zou betalen. Volgens hen had de bende dan ook nog steeds interesse voor het monetaire en tevens een bijkomende interesse voor hun elfjarige zoon. Zij stellen de vraag waarom Bloque Oriental belangstelling in hen zou verliezen wanneer zij sedert 2015 onder druk konden worden gezet om aan hun eisen te voldoen. Verzoekers stellen dat Bloque Oriental, als bende dissidenten die de Vredesakkoorden niet wilden ondertekenen en de bevolking – waaronder verzoekers – onder druk zetten, na ondertekening van de Vredesakkoorden de bevolking des te meer onder druk zetten en verzoekers niet zomaar uit het oog verliezen. Waar het in de bestreden beslissingen onwaarschijnlijk wordt geacht dat de bendeleden zouden verwachten dat verzoekers tien miljoen peso's zouden kunnen betalen, voeren verzoekers aan dat dit een speculatieve motivering betreft die op geen enkel objectief of concreet element is gebaseerd en dat de bendes zich geen zorgen maken over de betalingscapaciteit van hun slachtoffers en enkel koste wat kost de beoogde som willen verkrijgen. De afpersers gingen ervan uit dat zij meer konden eisen omdat verzoekers' zaak in hun ogen goed draaide, aldus verzoekers. Verzoekers menen verder dat de commissaris-generaal er ten onrechte van uitgaat dat de groepering het geld niet trachtte te bemachtigen. Zij wijzen erop dat verzoeker had ingestemd met de betaling en dat er zware bedreigingen werden geuit: *"Als de groepering zich A. eigen maakt, geeft dit de groepering verder alle macht over de familie."* Het opduiken van El Enano op de voetbaltraining van A. en het trachten te interceperen van verzoeker en A. op de moto vloeit volgens verzoekers voort uit de bijkomende interesse voor A., die ruim elf jaar oud was. Zij citeren uit een rapport van de Verenigde Naties waaruit volgens hen blijkt dat groeperingen in het departement Meta de rekrutering van kinderen gebruiken als een middel om de gemeenschap schrik aan te jagen wanneer niet wordt voldaan aan hun eisen en dat deze gevallen meestal niet worden gerapporteerd bij de overheidsdiensten. Gedwongen rekrutering van minderjarigen wordt volgens verzoekers niet enkel als represaillemiddel gebruikt maar tevens als een vorm van geweld op zich in het departement Meta. Zij menen dat het aldus wel geloofwaardig is dat de bende hun zoon wou inlijven. Zij citeren dienaangaande uit een rapport van ACAPS en uit de notities van verzoekers' persoonlijk onderhoud. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat zij geen voorzorgsmaatregelen namen, wijzen verzoekers erop dat verzoeker en A. werden onderschept toen zij A. op 4 januari 2020 van hun eigen woning probeerden weg te krijgen. Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de wijze waarop verzoeker en A. konden ontsnappen aan El Enano betogen verzoekers dat: *"Waarop de verwerende partij staat om te beweren dat dergelijke ontsnapping onmogelijk is, is een raadsel. Het is immers op puur speculatieve wijze dat de verwerende partij stelt dat El Enano zijn wapen naar hen had kunnen richten en dat El Enano de heer Q.C. en zijn zoon nooit eerst had laten weggrijpen om hen dan te achter volgen. Zulke gebeurtenissen gaan immers snel en reacties gaan af op instinct. Het feit dat El Enano net niet spoedig genoeg reageerde om de heer Q.C. en zijn zoon te kunnen stoppen in het vluchtige ontsnapingsmaneuver verklaart net dat hij hen vervolgens achterna ging."*

Vervolgens betogen verzoekers dat:

“De verwerende partij speculeert op pagina 3 en 4 vervolgens over hoe El Enano zou moeten hebben gereageerd opdat het relaas van de verzoekende partijen, naar haar mening, geloofwaardig zou klinken. Zo is de verwerende partij van oordeel :

- *dat, omdat El Enano de verzoekende partijen in het oog hield, hij hun woonplaats diende te kennen;*
- *en dat El Enano de heer Q.C. evenals zijn zoon bijgevolg aan huis had moeten treffen en niet wanneer deze op de moto zaten;*
- *dat de belagers hen aan de bushalte had moeten vinden wanneer zij de belagers met de moto konden ontkomen. Men benadrukt dat qua voorzorgsmaatregelen de heer Q.C. en zijn zoon hun ticket meteen op de bus kochten en in de WC opgesloten bleven tot het vertrek van de bus;*
- *dat El Enano zich onmiddellijk naar de woning der verzoekers had moeten begeven nadat hij het spoor van vader en zoon verloor - de verwerende partij stelt evenzeer dat El Nano hen op hetzelfde tijdstip aan de bushalte van Vlotta La Macarena had moeten treffen - waardoor mevrouw C.D. en dochter onmogelijk hadden kunnen vluchten;*
- *dat het niet pas op de volgende dag dat rare mannen met moto's van bendes aan de deur hoorden te kloppen zoals hun buurvrouw, die mevrouw C.D. goed kende en in wie ze alle vertrouwen had, ervan getuigde. Men merkt op dat de buurvrouw hier dit de volgende dag kon zien gebeuren maar dat dit niet in de weg staat dat de "rare mannen" zich misschien op andere momenten tot de woning begaven. Deze informatie is niet gekend ;*
- *dat El Enano en de bende de werknemer van de heer Q.C., die rare mannen zag aan het lokaal waar de heer Q.C. werkte zonder te weten wie ze waren, evenals de familie van de verzoekende partijen hadden moeten lastigvallen, hoewel het specifiek de heer Q.C. en A. waren gevisieerd;*
- *dat El Enano (en de Bloque Oriental) bij de werknemer van de heer Q.C. het geld had moeten opeisen van de verkoop van de spullen van de heer Q.C. omdat de 10 miljoen pesos niet werden betaald;*

Het valt op dat de verwerende partij zich plaatst in de schoenen van de belager en hoe hij had moeten handelen eerder dan in de schoenen van de verzoekende partijen die op de ondergane vervolgingen reageerden. De beoordeling van de verwerende partij baseert zich immers niet meer op de wijze waarop de verzoekende partijen hadden moeten handelen maar hoe de guerilla zaken in zijn werk had moeten stellen. Dit geldt evenzeer omtrent de betalingsmodaliteiten waarvan de verwerende partij meent de afpersers deze meteen hadden moeten bekendmaken.

In deze omstandigheden is het tevens opvallend dat de verwerende partij steeds de meest nadelige interpretatie weerhoudt en slechts een gedeeltelijke analyse der feiten voert met als doel om de geloofwaardigheid van het relaas aan te tasten terwijl zij daarnaast geen tegenstrijdigheden aanhaalt tussen de verklaringen van de heer Q.C. en mevrouw C.D.”

Verder betogen verzoekers dat zij op heden niets verder meer horen omdat zij zich ver van hun land van herkomst bevinden en dat het ingeval van terugkeer een ander verhaal zou zijn. Zij menen tevens dat de commissaris-generaal uit een enige verkeerdelijke publieke publicatie op verzoekers Facebookpagina vluchtig het besluit trekt dat zij zich niet schuilhouden. Verzoekers wijzen erop dat hun situatie in België niet valt te vergelijken met de situatie waarin zij zich zouden bevinden indien zij actueel in Colombia zouden zijn. Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissingen over de wijdverspreide afpersing betogen verzoekers dat: *“Naast de reële vrees tot vervolging die voortvloeit uit de verklaringen der verzoekende partijen kan men moeilijk voorhouden dat geen gehoor geven aan een dissidente groep van de FARCen, gelet op de politieke situatie en geschiedenis van Colombia, des te meer in een departement waar de aanwezigheid van Staatsactoren zwak is/ontbreekt, geen verband inhoudt met de Conventie van Genève.”* Zij menen tevens dat de commissaris-generaal vergeet rekening te houden met het feit dat Bloque Oriental hun zoon A. wenst in te lijven. Het staat volgens hen buiten kijf dat zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Voorts menen verzoekers dat de commissaris-generaal stelt dat zij zich in Bogota zouden kunnen vestigen. Zij wijzen erop dat zij het gesloten complex niet verlieten en er met angst in hun hart hun vlucht afwachtten. Zij stellen dat het feit dat zij zich in alle spoed aan de bedreigingen konden onttrekken in Bogota, niet betekent dat zij zich aldaar effectief kunnen vestigen. Verzoekers citeren uit rapporten en betogen dat de Colombiaanse overheid niet in staat is om interne vluchtelingen te beschermen en dat er in Bogota, noch in een andere stad een intern vestigingsalternatief beschikbaar is.

Verzoekers besluiten dat:

“De verwerende partij faalde ogenschijnlijk in haar samenwerkingsplicht en in de naleving van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet daar zij de gekende informatie over Colombia, de gewapende groeperingen en de overheid niet in acht nam.

Er is geenszins sprake van een effectieve bescherming die van niet-tijdelijke aard is naar de vereisten van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Door steeds de meest nadelige interpretatie te weerhouden, beging de verwerende partij manifeste appreciatiefout en liet zij het na te handelen conform de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzichtig- en zorgvuldigheid.

De beslissing van de verwerende partij is noch in feite noch in rechte behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Daar de verzoekende partijen reeds het slachtoffer waren van vervolgingsdaden beroepen zij zich op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om te besluiten dat zij ingeval van terugkeer alweer worden getroffen door vervolging, ondergeschikt minstens door ernstige schade.

De verwerende partijen brachten tevens objectieve elementen aan waaruit een risico tot vervolging - minstens tot ernstige schade - blijkt.

De vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partijen te worden toegekend."

Vervolgens gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren uit verschillende rapporten en verwijzen naar een reeks internetartikels en zij betogen dat de veiligheidssituatie in het departement Meta is verslechterd, dat paramilitaire groeperingen aan macht hebben gewonnen en voordeel hebben getrokken uit de instabiliteit die uit de coronacrisis voortvloeide, zij wijzen op de band tussen drugs, georganiseerde misdaad, terrorisme en de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in het departement Meta, en zij betogen dat 22 procent van de bevolking in Meta na de Vredesakkoorden slachtoffer blijft van het conflict in Colombia. Verzoekers besluiten dat:

"Door het te hebben nagelaten rekening te houden met deze informatie is de verwerende partij tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht.

Conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet hoorde de verwerende partij rekening te houden met de informatie over de streek van herkomst van de verzoekende partijen.

De beslissing van de verwerende partij is noch in feite noch in rechte behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partijen te worden toegekend."

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers voeren aan dat zij worden afgeperst door leden van de bende Bloque Oriental, waarbij tevens hun zoon A. werd geïdoleerd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partijen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen. In hun verzoekschrift voegen verzoekers nog het volgende toe aan dit feitenrelaas: *“Zij verwijzen voor het overige naar de feiten zoals uiteengezet in de beslissingen dd. 20 december 2021 op dit na dat El Enano die Y. telefonisch doorgaf op 2 januari 2020 10 miljoen pesos kwamen vragen op de onderneming van de heer Q.C. die dat geld niet had. El Enano keerde op 3 januari in de ochtend terug. Y. was weer aan de lijn. Ze meldden de heer Q.C. dat zij A., de zoon van de verzoekende partijen, ook konden gebruiken als hij niet volledig betaalde daarom vorderde de heer Q.C. een betalingsuitstel die hem werd geweigerd. Hij belde vervolgens mevrouw C.D. die paniek sloeg doch stelde hij haar tijdens het middagmaal gerust. De heer Q.C. keerde terug naar zijn bedrijf en verwachtte dat El Enano zou terugkomen. A. werd de toelating gegeven om naar de voetbaltraining te gaan. Wanneer de heer Q.C. hem ging ophalen zag hij dat El Enano en een andere man bij zijn zoon stonden.”*

6.2. Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in Colombia verschillende criminele bendes, georganiseerde misdaadgroepen en gewapende groeperingen actief zijn die zich schuldig maken aan gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat de slachtoffers van dit type geweld worden geïdoleerd voor een welbepaalde reden of doel. Het betreft aldus individueel en doelgericht geweld. Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van crimineel geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van de verzoekende partij worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reële risico op ernstige schade.

Het enkel voorleggen van landeninformatie van algemene aard die verder geen betrekking heeft op haar persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met haar eigen situatie en ingeroepen feiten en gebeurtenissen niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reële risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat in het kader van de beoordeling of er bij terugkeer een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of het lijden van ernstige schade, de individuele en concrete omstandigheden van verzoekers, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6.3. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient het volgende te worden vastgesteld. Hun paspoorten en identiteitskaarten en verzoekers rijbewijs tonen hun identiteit en nationaliteit aan, die heden niet worden betwist. De documenten betreffende hun tewerkstelling, hun huurwoning, de aankoopakte van hun huis, hun reis naar België, hun scholing en de verkoop van motorfietsen tonen de desbetreffende elementen aan, doch in deze stand van zaken kan hieruit niet blijken dat zij daadwerkelijk werden afgeperst. De berichtgeving over de veiligheidssituatie in Granada is van louter algemene aard en heeft geen

betrekking op hun persoonlijke, individuele situatie. Op zich volstaat deze informatie niet teneinde de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te achten.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.4. De Raad stelt vast dat aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht omwille van de volgende redenen.

Waar uit de door partijen voorgelegde informatie blijkt dat afpersing in Colombia wijdverspreid is, kan uit deze informatie niet blijken dat deze afpersing dermate zwaarwichtig is dat ieder slachtoffer hiervan in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze in de bestreden beslissingen stelt dat: *“Het CGVS betwist noch ontkent dat zelfstandigen en handelaars in Colombia vaak worden geconfronteerd met wijdverspreide afpersing in de vorm van het eisen van “beschermingsgeld” of een bijdrage voor de “veiligheid”. Hoe laakbaar dergelijke praktijken ook zijn, uit uw verklaringen blijkt helemaal niet dat deze afpersing te maken heeft met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. Deze vorm van criminaliteit is gericht op allerhande verkopers van diensten en goederen. Jullie stellen immers allebei dat het merendeel van de handelaars in jullie streek deze zogenaamde vacuna moet betalen (CGVS, p.21; CGVS vrouw, p.8) en u omschrijft dat zelfs als “net een verplichting” (CGVS, p.21). Dergelijke criminaliteit komt overal ter wereld voor en is op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bovendien houden dergelijke feiten van gemeenrecht geen band met de criteria van de Conventie van Genève (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).”*

In het licht van het voorgaande, komt het dan ook aan de verzoekers toe concreet aannemelijk te maken dat de afpersing waarvan zij beweren het slachtoffer te zijn geworden, in hun individuele situatie dermate ernstig en zwaarwichtig was dat hieruit een nood aan internationale bescherming kan blijken. Zij blijven hier omwille van de volgende redenen echter in gebreke.

6.5. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A, pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus “Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid” van 16 februari 2021 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Zoals verzoekers in het verzoekschrift betogen, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse

overheidsbescherming. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem in de praktijk een aantal pijnpunten kent. Zo slaagt de Fiscalía er onvoldoende in om alle ingediende klachten tot een rechtszaak te brengen en daders te veroordelen; en dit omdat ze er vaak niet slaagt een dader te identificeren. Voorts eindigt een kleine meerderheid van de strafzaken in een vrijspraak. Ook wat betreft de bescherming van vrouwen, sociale leiders en mensenrechtenverdedigers wijst de COI Focus op een aantal tekortkomingen in de praktijk. Ondanks deze pijnpunten in de praktijk kan, gelet op de overige informatie in deze COI Focus, evenwel niet blijken dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal dan wel systematisch afwezig zou zijn.

Dat er binnen de Colombiaanse autoriteiten sprake is van corruptie, zoals verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken, doet hieraan evenmin afbreuk. Uit de door hen bijgebrachte informatie (zie verzoekschrift, p. 9) blijkt niet dat deze corruptie van die graad is dat het vragen van bescherming bij de Colombiaanse autoriteiten zinloos en/of zelfs gevaarlijk zou zijn. Uit de voormelde COI Focus blijkt immers dat er in 2019 ruim 1,4 miljoen klachten werden ingediend bij de Fiscalía. Tevens blijkt dat het gevoel van straffeloosheid en corruptie is gelinkt aan de vaststelling dat de Colombiaanse autoriteiten slechts in beperkte mate in staat zijn het geweld een halt toe te roepen en daders veroordeeld te krijgen en dat hooggeplaatste leden van het gerechtelijk systeem verwikkeld geraakten in corruptieschandalen.

Uit de algemene landeninformatie die beide partijen ter beschikking stellen, blijkt bijgevolg niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk is waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat ze zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen.

Gezien het voorgaande, kan van verzoekers wel degelijk worden verwacht dat zij minstens een poging zouden ondernemen om bij de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te verzoeken tegen de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Temeer daar zij voorafgaand aan hun vertrek naar België gedurende een viertal weken in de hoofdstad Bogota verbleven in een bewaakt complex en verzoeker zich niet eens de moeite getrooste te informeren naar de beschermingsmogelijkheden die de autoriteiten hen aldaar zouden kunnen bieden. Dat zij hebben nagelaten minstens te pogen zich te beroepen op de bescherming van hun nationale autoriteiten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven.

Alles samen genomen tonen verzoekers niet concreet aan dat in hun geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep hebben kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

6.6. Aangezien verzoekers hun autoriteiten in Colombia niet op de hoogte brachten van de door hen aangehaalde problemen, beschikken zij niet over officiële documenten die deze problemen zouden kunnen staven. Als dusdanig dienen de asielinstanties af te gaan op de door hen afgelegde verklaringen over hun problemen. Deze verklaringen zijn evenwel behept met tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop hen tien miljoen peso's zou zijn gevraagd en tevens hun zoon A. zou zijn gevisieerd:

“Zo beweert u meermaals dat u op 02 januari 2020, de eerste werkdag van het jaar, reeds door El Enano werd benaderd met de eis dat u tien miljoen pesos zou betalen. Toen u zich kwaad maakte dat u dergelijk bedrag niet kon betalen, kreeg u te horen dat ze uw zoon even goed konden gebruiken als uw

geld (CGVS, p.16,26,27). Uw partner, die haar vrees volledig baseert op dezelfde gebeurtenissen die u uiteengezet hebt (CGVS vrouw, p.6; DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), geeft evenwel een andere versie van de feiten. Zij verklaarde tweemaal dat aan u eerst tien miljoen pesos gevraagd werd, en er pas een dag later mee werd gedreigd dat ze jullie zoon zouden ontvoeren indien u niet zou betalen (CGVS vrouw, p.9,10). Dat laat zich dus moeilijk rijmen met uw verklaring dat uw vriendin paranoïde werd toen ze hoorde wat er was gezegd over jullie zoon, en dat zij meteen overtuigd was dat de werkelijke bedoeling was om jullie zoon A. te ontvoeren (CGVS, p.16,27)."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande dat:

"De heer Q.C. werd door deze traumatiserende ervaringen sterk aangetast. Men kan in het verslag ook lezen dat hij in tranen uitbarstte tijdens het persoonlijk onderhoud. 19 Hij bevestigt dat de gebeurtenissen aangaande El Enano (alias) en Y. (telefonisch) die hem 10 miljoen vroegen inderdaad in de ochtend van 2 januari 2020 plaatsvonden maar dat de daaropvolgende feiten zich niet in de ochtend van 2 maar wel van 3 januari 2020 voordeden. Het is namelijk op 3 januari 2020 dat El Enano zich weer naar het bedrijf van de heer Q.C. begaf met Y. aan de lijn. Ze hebben op dat moment aangegeven dat de zoon van de verzoekende partijen door hen kon worden gebruikt. De heer Q.C. heeft dan (uit geldgebrek) meteen een uitstel trachten vragen ter betaling maar El Enano reageerde dat hij over de betalingsdatum besloot. De heer Q.C. beloofde te betalen. Hij belde dan naar zijn vrouw die, in tegenstelling tot de heer Q.C., meteen beseftte dat deze bedreiging naar hun zoon toe geen "louter" drukmiddel was doch een echte bedreiging. Totdat A., de zoon der verzoekers naar de voetbaltraining ging was de heer Q.C. ervan overtuigd dat er over A. werd gesproken om hem schrik aan te jagen en zich ervan te vergewissen dat hij zou betalen. Daar de heer Q.C. vaker werd bedreigd maar dat het steeds goed kwam eens de monetaire luik werd geregeld, ging hij er (ditmaal verkeerdelijk) van uit dat de situatie onder controle was omdat hij had beloofd om het geld ter betaling samen te rapen (door de verkoop van moto's). Het is in die context dat hij mevrouw C.D. geruststelde tijdens het middagmaal en dat ze A. op 3 januari in de namiddag naar de voetbaltraining liet gaan. Het is pas wanneer de heer Q.C. zijn zoon ging ophalen na de training en dat hij zag dat A. vergezeld was door El Enano en een andere man dat hij begreep dat het ditmaal niet enkel om geld draaide maar dat A. werkelijk in gevaar verkeerde."

De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat verzoekers hiervan geen melding maakten in hun opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 18). De Raad wijst te dezen op het gestelde in artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet: "De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities." Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoekers *post factum* in hun verzoekschrift hun tegenstrijdige verklaringen alsnog op gekunstelde wijze met elkaar trachten te verzoenen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers blijkt dat verzoeker wel degelijk meermaals verklaarde dat El Enano op 2 januari 2020 naar zijn zaak kwam, aldaar telefonisch contact opnam met Y. die hem meedeelde dat hij tien miljoen peso's moet betalen en dat op dat moment ook zijn zoon A. werd gevisieerd, waarna hij verzoekster hierover inlichtte (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.16 en 26-27), terwijl verzoekster verklaarde dat verzoeker op 2 januari 2020 vernam dat hij tien miljoen peso's moest betalen doch dit weigerde en dat hij een dag later een telefoontje ontving waarin hun zoon A. werd bedreigd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p.10). Dat verzoekers in hun verzoekschrift nog een derde versie van de feiten naar voor brengen, waarbij verzoeker op 2 januari 2020 vernam dat hij tien miljoen peso's moest betalen en dat op 3 januari 2020 El Enano opnieuw naar de zaak kwam en hij vernam dat ook zijn zoon A. werd bedreigd, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Dat verzoeker getraumatiseerd en geëmotioneerd was tijdens zijn persoonlijk onderhoud, is een blote *post factum*-bewering. Verzoekers brengen geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn. Waar kan worden aangenomen dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress en emoties, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien

deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress en emoties geen aannemelijke verklaring vormen voor de voorgaande vaststellingen.

Het is voorts niet aannemelijk dat de bendeleden van Bloque Oriental plots tien miljoen peso's van verzoeker zouden eisen en zouden verwachten dat hij dit bedrag meteen kan betalen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aanvankelijk (sedert 2015) 200.000 peso's moest betalen, dat hij vanaf 2019 600.000 peso's moest betalen en dat hij op 16 december 2019 vijf miljoen peso's moest betalen. Bij deze laatste betaling kreeg verzoeker blijkens zijn verklaringen de tijd tot 23 december 2019 om de vijf miljoen peso's te overhandigen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de bendeleden op 2 januari 2020 plots zouden verwachten dat verzoeker de som van tien miljoen peso's meteen zou kunnen betalen. Dat de bendeleden zich niets aantrekken van de betaalcapaciteit van hun slachtoffers, zoals verzoekers in hun verzoekschrift stellen, kan niet worden aangenomen. Er kan bezwaarlijk worden verwacht dat bendes bij het afpersen van hun slachtoffers geen enkele rekening zouden houden met hun betaalcapaciteit. Minstens kan worden verwacht dat zij hun slachtoffers een redelijke kans geven om het geëiste bedrag te verzamelen, *quod non in casu*.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat het in de door verzoekers geschetste omstandigheden niet aannemelijk is dat zij hun zoon A. daags na de bedreigingen ten aanzien van hem naar de voetbaltraining zouden laten gaan, temeer daar zij daarbij geen enkele voorzorgsmaatregel namen: *“Dat jullie er in die omstandigheden geen graten in zagen dat A. daags nadien zou gaan trainen, waardoor El Enano en zijn kompaan hem ongehinderd konden benaderen om te verifiëren dat u inderdaad zijn vader was (CGVS, p.16,27) is trouwens evenmin plausibel. U verklaart immers dat u met uw partner had besproken of A. wel naar de training zou mogen gaan, maar dat jullie nooit hadden kunnen denken dat El Enano werkelijk interesse had voor jullie zoon (CGVS, p.29). Nochtans was er daags tevoren al mee gedreigd dat men uw zoon zou ontvoeren, een dreigement dat ernstig genomen moet worden volgens u aangezien het in uw herkomstregio vaak voorkomt dat men een jongen van die leeftijd ontvoerd om die dan onder dwang in te lijven (CGVS, p.23). Ook volgens uw partner komt zo iets vaak voor in jullie dorp, reden dat zij er al meteen aan dacht om A. naar Bogota te sturen zodat hij daar veilig zou zijn (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Volgens uw verklaringen was uw partner ook erg geschokt wanneer u haar had ingelicht op 02 januari 2020 dat ermee gedreigd was om uw zoon mee te nemen (CGVS, p.16,27). Dat u in wezen geen enkele voorzorgsmaatregel nam als reactie op het dreigement om uw zoon mee te nemen en in samenspraak met uw vrouw besloot om hem te laten voetballen is dus weinig overtuigend.”*

In hun verzoekschrift benadrukken verzoekers dat zij hun zoon op 4 januari 2020 trachten weg te voeren van hun woning, doch dit was pas de dag nadat hij naar de voetbaltraining ging. Verzoekers maken geen enkele melding van voorzorgsmaatregelen die zij zouden hebben genomen op het moment waarop hun zoon naar de voetbaltraining ging. Dat gewapende groeperingen in Colombia minderjarigen (gedwongen) trachten te rekruteren als represaille, zoals verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken onder verwijzing naar rapporten, werpt hierop geen ander licht, integendeel. Gelet op deze algemene context, waarvan verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook reeds melding maakte, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers enige voorzorgsmaatregelen zouden nemen alvorens zij hun zoon naar de voetbaltraining laten gaan, *quod non*. De door hen aangehaalde informatie is overigens van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoonlijke, individuele situatie en volstaat op zich dan ook niet teneinde de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekers voorgestelde gang van zaken, waarbij verzoeker samen met zijn zoon gewapenderhand werd tegengehouden terwijl zij op de moto onderweg waren en verzoekster naderhand kon wegvlugten naar de dochter van haar tante in Bogota, allerm minst geloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat El Enano verzoeker onderweg gewapenderhand zou trachten te intercepteren wanneer de bendeleden reeds wisten waar verzoekers woonden. Verzoekers verklaren immers dat zij reeds lange tijd nauwlettend in het oog werden gehouden, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de bendeleden wisten waar zij woonden, hetgeen ook blijkt uit hun verklaring dat de bendeleden nadien nog bij hun huis zijn geweest. Waarom El Enano en zijn mannen zich de moeite zouden getroosten om verzoeker en zijn zoon te trachten te intercepteren terwijl zij met een moto door het verkeer op de openbare weg reden, terwijl zij hen eenvoudigweg thuis (al dan niet gewapenderhand) zouden kunnen opwachten, kan niet worden ingezien. Het onaannemelijk karakter van deze gang van zaken blijkt uit de verklaringen van verzoekers over de door hen geschetste context en betreft dan ook geenszins een analyse van een te verwachten *modus operandi* van de bendeleden,

zoals verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij zich niet ver van zijn woning bevond toen El Enano hen trachtte tegen te houden, zodat het eens te meer onaannemelijk is dat verzoekster nog de kans zou kunnen hebben zien om zelf nog uit hun woning te vluchten nadat verzoeker haar vanop een bus zou hebben gebeld met de vraag om hun spullen bijeen te rapen en te vertrekken, waarbij zij zelfs nog de kans zou hebben gehad om hun hond bij de buurvrouw achter te laten.

Tevens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat de bendeleden hen na hun vertrek uit Granada niet meer hebben geviseerd en dat hun familieleden heden probleemloos in Colombia kunnen wonen: *"Pas later op de dag zouden twee mannen met een moto op uw deur hebben geklopt en vervolgens weer verdwenen zijn. Nochtans ondernamen uw belagers behalve dit beweerde bezoek van twee mannen, die volgens uw buurvrouw rijden met hetzelfde soort moto als de plaatselijke criminelen, geen enkele poging om jullie terug te vinden. Voor zover u weet is er nooit meer iemand anders langsgekomen bij u thuis of naar u komen vragen (CGVS, p.19). Uw werknemer heeft nog enkele "rare mensen" gezien aan het lokaal van waaruit u werkte, maar u weet niet of het ging om (potentiële) klanten of om mensen van Bloque Oriental (CGVS, p.19). Hoewel u meent nooit te kunnen terugkeren naar Colombia omdat u de tien miljoen pesos niet hebt betaald, en dat geld het enige is wat voor telt voor uw belagers (CGVS, p.32) heeft een vriend al uw achtergebleven spullen van de hand gedaan (CGVS, p.5) en kon uw voormalige werknemer ook uw werkmateriaal verkopen voor 20 miljoen pesos (CGVS, p.10,20) zonder dat El Enano of zijn kompanen probeerden om dat geld in handen te krijgen. U vermoedt dat dit komt doordat dergelijke bendes zich eerder gaan richten op familie, maar een werknemer met rust zouden laten. Indien het J. werkelijk om geld te doen was, is het evenwel niet aannemelijk dat hij zijn pogingen zou staken omdat hij uw voormalige werknemer er niet bij wilde betrekken. Voorts hebben ook uw ouders zich weer in Granada kunnen vestigen (CGVS, p.5). Uw ouders wonen nu net als uw broer en uw zus in Granada zonder enig probleem te kennen (CGVS, p.7,8) met andere woorden uw meest nabije familie tegen wie de bende zich volgens u wel zou keren. Uw schoonmoeder, wiens leven volgens u ook op het spel stond op 04 januari 2020 (CGVS, p.10) ging zelfs na een week al weg uit Bogota en trok naar Villavicencio, maar ze komt nog vaak in Granada omdat ze er een huis heeft. Ook met haar gaat het goed (CGVS, p.5,30; CGVS vrouw, p.4). Er is dus geen enkele indicatie dat er ooit iemand naar jullie of naar jullie familie op zoek geweest is. Hierbij kan nog aangestipt worden dat u zich helemaal niet verscholen houdt in België: u post openlijk foto's uit België die door uw vrienden worden becommentarieerd en publiceerde onder een foto van Dinant zelfs publiekelijk uw huidige telefoonnummer (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots)."*

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat zij op heden niets meer vernemen omdat zij zich ver van hun land van herkomst bevinden, doch redelijkerwijze kan in de door hen geschetste omstandigheden worden verwacht dat hun belagers op enigerlei wijze zouden trachten de door hen gevraagde betaling alsnog te bekomen en hiervoor de hen ter beschikking staande mogelijkheden zouden benutten. Dat zij niet meer naar verzoekers zijn komen vragen en dat verzoekers' familie heden probleemloos in Colombia verblijft, getuigt dan ook van het ongeloofwaardig karakter van de aangehaalde feiten. Aangezien verzoeker op zijn Facebookprofiel een foto plaatst waarop hij in Dinant te zien is en waarbij hij zijn telefoonnummer opgeeft, hebben hun belagers wel degelijk de kans om hen alsnog te viseren. Het loutere feit dat verzoekers momenteel in België verblijven, doet hieraan geen afbreuk.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers in de weken voorafgaand aan hun vertrek naar België met ondersteuning van hun familiaal netwerk in een bewaakt complex in Bogota verbleven zonder dat zij daar nog verdere problemen ondervonden en blijkt uit hun verklaringen niet dat hun belagers hen daar zouden zijn komen zoeken. In de mate dat verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij in Bogota niet over een intern vestigingsalternatief beschikken, dient erop gewezen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers louter vastgesteld dat, in zoverre aan hun relaas enig geloof kan worden gehecht, zij in Bogota geen problemen meer ondervonden, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten. De informatie die verzoekers dienaangaande aanbrengen is *in casu* dan ook niet relevant.

6.7. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen telkens de voor hen meest nadelige interpretatie heeft weerhouden, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissingen kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden

beslissingen opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienen te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers' verklaringen doorheen hun asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissingen te motiveren.

6.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken. Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in Colombia het slachtoffer waren van dermate ernstige en zwaarwegende afpersing dat in hun hoofde een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. Evenmin ontwaart de Raad elementen waaruit zou kunnen blijken dat zulks ingeval van terugkeer naar Colombia alsnog het geval zou zijn.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' opmerking dat er geen intern vestigingsalternatief voorhanden is, is dan ook niet dienstig. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste

niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een

aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verklaren dat zij afkomstig zijn uit Granada, gelegen in het departement Meta.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geviséerd in Colombia. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekers de schending aanvoeren van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*, dient erop gewezen dat zij dienen te duiden welke van de beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Het aanvoeren van de schending van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* is dan ook niet dienstig.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen

en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS